

Sygn. akt VI P 372/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska-Mozolewska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Lena Fremmel

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2019 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko M. J. (1), E. J. (...). (...) s.c M. J. (1), E. J.

o diety, ryczałty za noclegi, wynagrodzenie, zapłatę kwoty 1.500 złotych

1. zasądza solidarnie od pozwanych M. J. (1), E. J. (...). (...) s.c M. J. (1), E. J. na rzecz powoda J. K.:

- kwotę 2.617,04 złotych (dwa tysiące sześćset siedemnaście złotych 04/100) tytułem wynagrodzenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 19 sierpnia 2015 r do dnia zapłaty;

- kwotę 1.500,00 złotych (jeden tysiąc pięćset złotych 00/100);

2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

3. zasądza od powoda na rzecz pozwanej spółki solidarnie kwotę 974,99 złotych (dziewięćset siedemdziesiąt cztery złote 99/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

4. wyrokowi w punkcie pierwszym nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda tj. do kwoty 1.500,00 złotych (jeden tysiąc pięćset złotych 00/100);

5. nakazuje ściągnąć solidarnie od M. J. (1), E. J. (...). (...) s.c M. J. (1), E. J. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi P. w W.:

- kwotę 453,05 złotych (czteryście pięćdziesiąt trzy złote 05/100) tytułem zwrotu kosztów procesu - poniesionych wydatków;

- kwotę 205,85 złotych (dwieście pięć złotych 85/100) tytułem zwrotu części opłaty od pozwu;

6. pozostałe koszty procesu przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI P 372/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 sierpnia 2015 roku (data na kopercie) powód J. K. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanych M. J. (1) i E. J., prowadzących działalność gospodarczą pod firmą (...).E. (...) s.c. M. J. (1), E. J. w D., kwot:

- 3.960,60 zł tytułem diet za podróże służbowe wraz z odsetkami ustawowymi,
- 9.901,50 zł tytułem ryczałtu za noclegi wraz z odsetkami ustawowymi,
- 4.099,70 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za sierpień 2012 roku, grudzień 2012 roku i styczeń 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że był zatrudniony u pozwanych na stanowisku kierowcy do dnia 5 lutego 2013 roku i w ramach swych obowiązków pracowniczych wykonywał liczne podróże służbowe z Polski do W.. Powód wskazał, że z tytułu podróży służbowych odbytych przez niego w grudniu 2012 roku i styczniu 2013 roku nie zostały mu wypłacone diety, ani ryczałty za nocleg. Według powoda pracodawca nie wypłacił mu również części wynagrodzenia za pracę w sierpniu 2012 roku oraz wynagrodzenia podstawowego za pracę w grudniu 2012 roku i styczniu 2013 roku.

(pozew – k. 1 – 6)

W odpowiedzi na pozew pozwane wniosły o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska uzasadniały, że każdorazowo diety i ryczałty za nocleg były rozliczane i wypłacane powodowi po jego powrocie do kraju. Pozwane wskazały również, że powód otrzymał w gotówce wynagrodzenie za pracę za sierpień 2012 roku, zaś jego wynagrodzenie za grudzień 2012 roku, styczeń 2013 roku i luty 2013 roku zostało mu pozostawione do odbioru w kasie pracodawcy, ponieważ powód nie złożył dyspozycji co do przelania jego wynagrodzenia za pracę na rachunek bankowy i nie podał numeru rachunku dla pracodawcy. Ponadto pozwane podały, że zapłaciły na rzecz powoda kwoty wynikające z kontroli przeprowadzonej przez inspektora Państwowej Inspekcji Pracy.

(odpowiedź na pozew – k. 35 - 38)

Pismem procesowym z dnia 20 czerwca 2017 roku powód rozszerzył powództwo wnosząc dodatkowo o zasądzenie na jego rzecz od pozwanych kwoty 1.500,00 zł tytułem poniesionych przez niego kosztów tłumaczenia dokumentacji z języka węgierskiego na polski.

Z kolei pismem procesowym z dnia 7 marca 2019 roku powód ostatecznie sprecyzował, iż wnosi o zasądzenie tytułem wynagrodzenia za pracę kwot:

- 1.339,70 zł brutto za sierpień 2012 roku,
- 1.500,00 zł brutto za grudzień 2012 roku,
- 1.500,00 zł brutto za styczeń 2013 roku.

(pismo procesowe z dnia 20.06.2017r. – k. 171, pismo procesowe z dnia 07.03.2019r. – k. 303 - 304)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód był zatrudniony u pozwanych M. J. (1) i E. J., prowadzących działalność gospodarczą pod firmą (...)E. (...) s.c. M. J. (1), E. J. w D., od 4 września 2011 roku do 5 lutego 2013 i pracował na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego za wynagrodzeniem w w 2015 r 1.500,00 zł brutto, a w 2016 roku – 1.600,00 zł brutto.

(dowód: wydruk z (...) k. 40 – 41, umowa o pracę na czas określony – k. 7 – 10, umowa o pracę na czas nieokreślony – k. 11 – 14, zaświadczenie o wynagrodzeniu – k. 39, świadectwo pracy – k. 15 - 16)

W § 5 umowy o pracę ustalono, iż diety z tytułu podróży służbowych wyliczane są zgodnie z zasadami obowiązującymi u pracodawcy i z uwzględnieniem obowiązujących przepisów. Wszelkie dodatkowe koszty wynikające z podróży służbowej wymagają uprzedniej akceptacji pracodawcy, a ich rozliczenie dokonane będzie po przedłożeniu rachunków.

(dowód: umowa o pracę – k. 11 - 14)

U pozwanego obowiązywał regulamin pracy, określający kwestie związane z podróżą służbową. W § 62 regulaminu określono, iż w przypadku podróży służbowej pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową zgodne z:

- a) Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce budżetowej kraju chyba, że umowa o pracę stanowi inaczej;
- b) Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju.

(dowód: regulamin pracy – k. 262 - 273)

Zgodnie z § 42 regulaminu pracy kierowca na żądanie osoby uprawnionej do przeprowadzenia kontroli przedstawia wykresówki za dzień bieżący i poprzednie 28 dni. W przypadku gdy kierowca w całym lub w części okresu nie prowadził pojazdu, pracodawca wydaje kierowcy stosowne zaświadczenie, które w razie potrzeby okazuje służbom kontrolnym krajowym lub zagranicznym. Z kolei § 47 tego regulaminu stanowi, iż kierowca jest obowiązany używać tachografu każdego dnia pracy, począwszy od przejęcia pojazdu. W przypadku zmiany pojazdu, wykresówki z okresu, o których mowa w § 42 ust. 1 kierowca zabiera ze sobą. Po okresie, o którym mowa w §42 ust. 1, kierowca przekazuje wykresówki swojemu przełożonemu – koordynatorowi transportu.

Dalej § 48 stanowi, iż kierowca jest odpowiedzialny prawnie i materialnie za swoje działanie, polegające na zaniechaniu lub będące działaniem celowym, w wyniku których dochodzi do wykrycia nieprawidłowości przez organy kontrolne krajowe i zagraniczne, w szczególności polegające na naruszeniu przepisów w zakresie:

- a) obowiązku posiadania w pojeździe wymaganych dokumentów, m.in.: karty kierowcy, zapisów urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i czas postoju, obowiązkowe przerwy i czas odpoczynku oraz zaświadczenie o czasie pracy kierowców, a także innych dokumentów wymienionych w art. 87 ustawy o transporcie drogowym;
- b) zasad odnoszących się do maksymalnego dziennego czasu prowadzenia pojazdu, czasu odpoczynku;
- c) zasad użytkowania urządzeń rejestrujących – tachografów;
- d) bezpieczeństwa ruchu drogowego.

(dowód: regulamin pracy – k. 262 - 273)

Podczas podróży służbowych kierowcy, w tym powód, nocowali w kabinach samochodów. Samochody ciężarowe były wyposażone w łóżka do wypoczynku, a także ogrzewanie postojowe, klimatyzację, telewizor czy lodówkę. Samochody nie były wyposażone w toaletę. W celu skorzystania z pryszniczki kierowcy musieli korzystać z łazienek na parkingach. Nigdy się nie zdarzyło, aby powód spał w trakcie podróży służbowej w hotelu.

Pracodawca niechętnie opłacał mandaty otrzymane przez kierowców. W przypadku otrzymania mandatu za prędkość, kierowca skorzystał ze służbowej karty kredytowej. Po podróży służbowej kierowcy rozliczali się z zaliczek oraz diet i ryczałtów na podstawie karty drogowej. Kierowcy, w tym powód, potwierdzali na rozliczeniu delegacji zagranicznej własnoręcznym podpisem otrzymanie odpowiednich kwot tytułem diet i ryczałtów.

(dowód: zeznania świadka S. P. – protokół rozprawy z dnia 24.11.2016r. od 00:06:55 do 00:11:57, zeznania świadka S. O. (1) – protokół rozprawy z dnia 24.11.2016r. od 00:11:57 do 00:16:11, zeznania

świadka M. J. (2) – protokół rozprawy z dnia 19.03.2019r. od 00:04:55 do 00:30:12; zeznania pozwanej E. W. (1) (poprzednio J.) – protokół rozprawy z dnia 13.11.2018r. od 00:10:57 do 00:46:36, przykład karty drogowej – k. 261, rozliczenie delegacji zagranicznej – k. 260, polecenie wyjazdu – k. 259)

Powód w grudniu 2012 roku i styczniu 2013 roku przebywał w następujących podróżach służbowych:

- (...) – od 03.12.2012r. do 3.12.2012r.; powodowi przysługiwała kwota 135,44 zł tytułem diety za tę podróż;
- W. – od 04.12.2012r. do 08.12.2012r.; powodowi przysługiwała kwota 578,07 zł tytułem diety za tę podróż;
- (...) – od 10.12.2012r. do 10.12.2012r.; powodowi przysługiwała kwota 137,51 zł tytułem diety za tę podróż;
- W. – od 12.12.2012r. do 15.12.2012r.; powodowi przysługiwała kwota 572,20 zł tytułem diety za tę podróż;
- (...) – od 17.12.2012r. do 17.12.2012r.; powodowi przysługiwała kwota 133,45 zł tytułem diety za tę podróż;
- W. – od 19.12.2012r. do 22.12.2012r.; powodowi przysługiwała kwota 682,80 zł tytułem diety za tę podróż;
- W. – od 27.12.2012r. do 30.12.2012r.; powodowi przysługiwała kwota 598,95 zł tytułem diety za tę podróż;
- W. – od 23.01.2013r. do 26.01.2013r.; powodowi przysługiwała kwota 586,06 zł tytułem diety za tę podróż.

Łącznie za powyższy okres powodowi przysługiwały diety w kwocie 3.424,47 zł. Z kolei po doliczeniu kwot należnych tytułem ryczałtu za nocleg, łącznie należności za podróże służbowe na rzecz powoda od pozwanych wynosiły 5.153,37 zł.

(dowód: polecenie wyjazdu – k. 49 – 56 verte, opinia biegłego – k. 278 – 289, zestawienie czasów jazdy i pracy – k. 107 – 111)

Powód otrzymywał wynagrodzenie za pracę w gotówce za potwierdzeniem odbioru kwitowanym własnoręcznie na liście płac.

Pracodawca wypłacił powodowi wynagrodzenie za sierpień 2012 roku w kwocie 1.500,00 zł brutto (1.111,86 zł netto). Pracodawca nie wypłacił powodowi wynagrodzenia za pracę za grudzień 2012 roku, styczeń 2013 roku i luty 2013 roku. Wobec braku wynagrodzenia powód skierował sprawę do Państwowej Inspekcji Pracy w wyniku, której pracodawca rozliczył powodowi do wypłaty łącznie:

- tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiące grudzień 2012 roku, styczeń 2013 roku i luty 2013 roku kwotę 2.303,17 zł netto,
- tytułem diet i ryczałtów za podróże służbowe za miesiące grudzień 2012 roku, styczeń 2013 roku i luty 2013 roku kwotę 5.153,37 zł,
- tytułem ekwiwalentu za urlop kwotę 586,61 zł,
- tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i nocnych kwotę 1.376,36 zł oraz
- tytułem odszkodowania kwotę 1.180,00 zł.

Łącznie pracodawca wyliczył powodowi do wypłaty należność w kwocie 10.012,90 zł. Jednocześnie pracodawca bez zgody powoda kwotę potrącił mu z wynagrodzenia 6.314,67 zł za mandat który powód zapłacił na W. za brak dokumentacji, a konkretnie brak wykresówek tachografu, karty kierowcy. Mandat opiewający na kwotę 400.000,00 forintów powód opłacił 28 grudnia 2012 r. po powrocie na bazę powód zostawił oryginał mandatu oraz pozostałą

kwotę w forintach na ochronie. Przelewem z dnia 31 maja 2013 r (k.68) pracodawca wypłacił na konto powoda kwotę 3.697,93 zł.

(dowód: listy płac – k. 57 – 60, potwierdzenie przelewu – k. 68, rozliczenie należności – k. 69, potwierdzenie wpłaty – k. 70, pismo PIP z dnia 30.04.2013r. – k. 72, protokół urzędowej kontroli i przesłuchania świadka przeprowadzonego przez Wydział Inspekcji Dyrekcji ds. (...) V. wraz z tłumaczeniem – k. 177 – 182, mandat wraz z tłumaczeniem – k. 201 – 214, pokwitowanie wraz z tłumaczeniem – k. 188 – 190, protokół kontroli PIP – k. 65 – 67, zeznania powoda J. K. – protokół rozprawy z dnia 13.11.2018r. od 00:46:36 do 01:34:46, zeznania pozwanej E. W. (1) (poprzednio J.) – protokół rozprawy z dnia 13.11.2018r. od 00:10:57 do 00:46:36)

Powód poniósł koszty tłumaczenia dokumentacji w języku węgierskim, związanej z wystawieniem mandatu dnia 27 grudnia 2012 grudnia w kwocie 1.500,00 zł.

(dowód: faktura nr (...) – k. 174)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody, których wiarygodność nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania.

Sąd oparł się również na zeznaniach świadków i stron, różnie oceniając ich wiarygodność.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. J. (2). Sąd nie oparł się jednak na zeznaniach tego świadka w zakresie dotyczącym sposobu rozwiązania umowy o pracę pomiędzy stronami, nie było to bowiem przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie.

Sąd nie uznał za wiarygodne zeznań pozwanej E. W. (2) (poprzednio J.) w zakresie, w jakim twierdziła ona, że nie wiedziała nic o mandacie wystawionym dnia 27 grudnia 2012 roku na W. i nie wie, na co powód spożytkował zasilenie kwotą 6.314,67 zł. Sąd miał na uwadze, że nie jest wiarygodne, aby pracodawca zasilł konto powoda taką kwotą nie dopytując się, skąd takie nagle zapotrzebowanie pracownika na gotówkę w tej wysokości. Wobec powyższego oraz wobec wiarygodnych dla Sądu zeznań powoda, z których wynika, że informował on telefonicznie o tym mandacie, Sąd nie dał wiary w tym zakresie zeznaniom pozwanej. Ponadto na podstawie zeznań powoda uznanych w tym zakresie za wiarygodne Sąd ustalił, że powód rozliczył się z pozostałej kwoty po opłaceniu mandatu, zostawiając tę kwotę w forintach na ochronie po przyjeździe do bazy. Tym samym Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej E. W. (2) co do rzekomego braku rozliczenia się przez powoda z przelanej kwoty na opłacenie mandatu. Nie są również wiarygodne zeznania pozwanej w zakresie, w jakim twierdzi ona, że każdy pracownik, w tym powód, był zapoznawany z regulaminem wynagradzania funkcjonującym w pozwanej spółce, brak jest bowiem jakiegokolwiek dokumentu, podpisanego przez powoda, który potwierdzałby zapoznanie się przez niego z tym regulaminem. także sam powód zaprzeczył, aby kiedykolwiek taki regulamin podczas pracy u pozwanych widział.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie, w jakim twierdził on, że z jego wynagrodzenia za pracę za sierpień 2012 roku została potrącona kwota 1.000,00 zł, nie znajduje to bowiem potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym. W szczególności Sąd miał na uwadze, że powód własnoręcznym podpisem na liście płac potwierdził otrzymanie pełnego wynagrodzenia za pracę za sierpień 2012 roku. Odnosnie zaś notatki z k. 310 akt sprawy to nie wynika z niej, czego dokładnie miałyby ona dotyczyć, a w szczególności nie wynika z niej, aby dotyczyła jakiegokolwiek potrącenia z wynagrodzeniem wypłacanym za sierpień 2012 roku. Sąd nie dał również wiary zeznaniom powoda w zakresie, w jakim twierdził on, że podpisywał in blanco rozliczenia podróży służbowych, nie znajduje to bowiem potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym. Jednocześnie Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie, w jakim twierdził on, że w ogóle nie otrzymywał diet i ryczałtów od pozwanych, bowiem przeczą temu jego własnoręczne podpisy na rozliczeniu wyjazdów służbowych sprzed grudnia 2012 roku. W pozostałym zakresie Sąd uznał zeznania powoda za wiarygodne.

Oдноśnie zeznań świadków S. P. i S. O. (2) Sąd nie oparł się na nich w zakresie dotyczącym rozliczeń pracowników z pozwanymi, świadkowie ci bowiem nie mieli żadnej wiedzy co do rozliczeń pozwanych z powodem.

Oдноśnie diet za podróże służbowe w grudniu 2012 roku i styczniu 2013 roku Sąd miał na uwadze, że pozwane przedłożyły polecenia wyjazdów dotyczące podróży służbowych powoda w tym okresie. Polecenia te nie zawierają jednak podpisu powoda. Natomiast w poprzednich miesiącach powód pokwitował odbiór diet, co widać na dokumentach z k. 45 – 48 verte. Wobec braku podpisów powoda na poleceniach wyjazdu dotyczących podróży służbowych z grudnia 2012 roku i stycznia 2013 roku Sąd uznał, że pozwane nie wypłaciły należności za owe podróże powodowi od razu po jego powrocie do kraju.

Sąd oparł się również na wnioskach zawartych w opinii biegłego, Sąd miał bowiem na uwadze, że są one przedstawione w sposób przejrzysty, wyliczenia zostały sporządzone fachowo. Ponadto ani powód, ani pozwane nie zgłosiły merytorycznych uwag co do wyliczeń biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Ochronie wynagrodzenia za pracę poświęcony jest cały Rozdział II Działu trzeciego Kodeksu pracy pt. Ochrona wynagrodzenia za pracę. Prawo pracownika do godziwego wynagrodzenia należy do podstawowych zasad prawa pracy (art. 13 kp), ustalenie wynagrodzenia do istotnych elementów stosunku pracy (art. 22 kp), zaś jego terminowe i prawidłowe wypłacanie – do podstawowych obowiązków pracodawcy (art. 94 pkt 5 kp). Pracownik nie może zrzec się wynagrodzenia (art. 84 kp), natomiast dopuszczalność dokonywania potrąceń obciążających go należności została określona ustawowo. W art. 87 § 1 kp wymieniono katalog należności, które podlegają potrąceniu z wynagrodzenia za pracę bez zgody pracownika z podkreśleniem zamkniętego charakteru tego katalogu („tylko następujące należności”), określeniem kolejności dokonywania potrąceń oraz granic, do jakich są one dopuszczalne.

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie są roszczenia powoda o wynagrodzenie za pracę za miesiące sierpień 2012 roku, grudzień 2012 roku i styczeń 2013 roku, a także o diety i ryczałty za nocleg za miesiące grudzień 2012 roku i styczeń 2013 roku.

Oдноśnie roszczenia o wynagrodzenie za pracę za sierpień 2012 roku Sąd uznał je za niezasadne. Sąd miał bowiem na uwadze, że z ustalonego stanu faktycznego wynika, że powód podpisywał listy płac, wynagrodzenie bowiem było mu wypłacane gotówką do ręki. W takiej sytuacji podpis na liście płac potwierdza otrzymanie wskazanego na tej liście wynagrodzenia przez pracownika. W okolicznościach niniejszej sprawy sąd ustalił, że powód podpisał własnoręcznie listę płac zawierającą jego wynagrodzenie za pracę w sierpniu 2012 roku. Tym samym powód potwierdził, że otrzymał w całości należne mu wynagrodzenie. Powód w toku postępowania nie kwestionował swojego podpisu na liście płac. Wobec tego roszczenie powoda o zasądzenie na jego rzecz wynagrodzenia za sierpień 2012 roku jest niezasadne i jako takie podlegało oddaleniu o czym orzeczono jak w punkcie drugim wyroku. Jednocześnie w ocenie sądu Sąd powód nie udowodnił, aby jego wynagrodzenie za pracę miało być wyższe niż 1.500,00 zł brutto. Sąd miał tu w szczególności na uwadze, że powód bez zastrzeżeń podpisywał listy płac opiewające na taką kwotę wynagrodzenia, nie kwestionując ich. Taka też wysokość wynagrodzenia za pracę wynikała z podpisanej przez niego z pozwanymi umowy o pracę.

Oдноśnie zaś należności tytułem wynagrodzenia za pracę oraz z tytułu podróży służbowych za miesiące grudzień 2012 roku i styczeń 2013 roku Sąd uznał, że faktycznie pracodawca nie wypłacił ich powodowi w chwili wymagalności. Dopiero kontrola PIP wykazała brak wypłaty zarówno wynagrodzenia za pracę za te miesiące, jak i diet za podróże służbowe odbywane przez powoda w grudniu 2012 roku i styczniu 2013 roku. Po kontroli pracodawca co prawda wypłacił powodowi kwoty ale z potrąceniem kwoty 6.314,67 zł, którą wcześniej przekazał powodowi. Sąd miał jednak na uwadze, że kwota 6.314,67 zł nie została powodowi wypłacona tytułem wynagrodzenia za pracę, czy diet za podróże służbowe. Kwota ta została powodowi przelana na opłacenie mandatu, jaki otrzymał on na W.. W tym miejscu należy wskazać, że pracodawca nie może przenosić ciężaru prowadzenia działalności gospodarczej na pracownika, nie może również obciążać pracownika otrzymanymi karami, czy mandatami jeśli nie są one skutkiem zawinionego zachowania pracownika. Gdyby pracodawca uznał, że winę za wystawienie mandatu

ponosi powód, wówczas powinien wystąpić z roszczeniem odszkodowawczym skierowanym przeciwko niemu na zasadach określonych w art. 114 i nast. KP i następnych. W żadnym jednak wypadku, bez stwierdzenia w odrębnym postępowaniu odpowiedzialności pracownika, pracodawca nie może potrącać z wynagrodzenia pracownika kosztów mandatów nałożonych na pracodawcę w związku z wykonywaniem pracy przez pracownika. Pozwane zaś nie wystąpiły przeciwko powodowi z roszczeniem odszkodowawczym, również i w niniejszej sprawie nie sformułowały przeciwko niemu pozwu wzajemnego o odszkodowanie. za tenże mandat. Stąd też Sąd nie prowadził postępowania w zakresie odpowiedzialności powoda za wystawienie mandatu, nie było to bowiem objęte roszczeniem ze strony pozwanych. Reasumując pozwane nie mogły skutecznie obciążyć powoda kosztami tego mandatu, ani tym bardziej zaliczyć kwoty przelanej powodowi na opłacenie mandatu na poczet jego wynagrodzenia za pracę, czy należności za diety i ryczałty za noclegi.

Odnosnie kwestii potrąceń z wynagrodzenia za pracę ustawodawca wyraźnie określił krąg sytuacji, w których jest możliwe potrącenie kwot z wynagrodzenia za pracę. I tak, zgodnie z art. 87 § 1 KP z wynagrodzenia za pracę - po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne, zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych - podlegają potrąceniu tylko następujące należności:

- 1) sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na zaspokojenie świadczeń alimentacyjnych;
- 2) sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne;
- 3) zaliczki pieniężne udzielone pracownikowi;
- 4) kary pieniężne przewidziane w art. 108.

Z kolei art. 91 § 1 KP wskazuje, że należności inne niż wymienione w art. 87 § 1 i 7 mogą być potrącane z wynagrodzenia pracownika tylko za jego zgodą wyrażoną na piśmie.

W niniejszej sprawie pozwane nie dysponowały tytułem wykonawczym przeciwko powodowi na kwotę 6.314,67 zł. Kwota 6.314,67 zł nie jest również zaliczką na wynagrodzenie, została bowiem przelana powodowi jedynie w celu opłacenia mandatu. Nie jest to również kara pieniężna nałożona na pracownika w trybie z art. 108 KP. Wreszcie brak również pisemnego oświadczenia powoda o wyrażeniu zgody na potrącenie tej kwoty z jego wynagrodzenia za pracę. Zatem Sąd przyjął, że pozwane po kontroli Państwowej Inspekcji Pracy rozliczyły się z powodem z tym, że z jego należności (wynagrodzenia za grudzień 2012 r, styczeń, luty 2014 r diety, odszkodowanie, ekwiwalent za urlop) potrąciły kwotę 6 314,97 złotych a następnie na konto powoda przelały kwotę 3 697,93 złotych pomniejszając jego należności o kwotę 2.617,04 złotych.

Powód powinien otrzymać w całości kwotę naliczoną mu (k. 69 akt sprawy) przez pracodawcę tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiące grudzień 2012 roku i styczeń 2013 roku oraz tytułem należności z podróży służbowych za grudzień 2012 roku i styczeń 2013 roku. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że kwoty wyliczone przez pozwane na k. 69 akt sprawy znajdują potwierdzenie w wyliczeniach sporządzonych w niniejszej sprawie przez biegłego. Tym samym Sąd, po dokonaniu odpowiednich wyliczeń (6 314,97 złotych - 3 697,93 złotych) zasądził na rzecz powoda od pozwanych solidarnie kwotę 2.617,04 zł tytułem wynagrodzenia za pracę. Odnosnie odsetek ustawowych Sąd zasądził je od dnia 19 sierpnia 2015 roku (dzień złożenia pozwu do sadu) do dnia zapłaty. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. w związku z art 300 kp jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Sąd miał na uwadze, że powód wnosił również o zasądzenie na jego rzecz kwoty 1.500,00 zł tytułem kosztów poniesionych przez niego za tłumaczenie mandatu z języka węgierskiego. Jak wskazano wyżej pracodawca bezzasadnie potrącił z wynagrodzenia powoda kwotę z tytułu mandatu bez zgody pracownika, przez co powód chcąc udowodnić swoje stanowisko musiał dokonać tłumaczenia mandatu na język polski, przez co poniósł szkodę. Stąd też w sytuacji, gdy ostatecznie powództwo w części głównej okazało się zasadne, Sąd uznał, że należy powodowi również zasądzić

zwrot kosztów poniesionych przez niego za tłumaczenie mandatu z języka węgierskiego. Koszty te zostały przez powoda udowodnione przedłożoną fakturą. Wobec tego Sąd zasądził na rzecz powoda jako pracownika pozostającego w stosunku pracy z pozwanym na podstawie art 471 kc w związku z art 300 kp od pozwanych solidarnie również kwotę 1.500,00 zł.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 i 99 KPC oraz §12 ust. 1 pkt 2 w związku oraz § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2013, poz.

461.) i §11ust. 1 pkt 2 § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. - Dz. U. z 2013 r., poz. 490), według ich brzmienia z dnia wniesienia pozwu.

Sąd miał na uwadze, że powód ostatecznie przegrał sprawę w 77,08%, wygrywając ją w 22,92%. Powód domagał się bowiem zasądzenia łącznie kwoty 17.962,00 zł. Sąd zasądził na jego rzecz kwotę łącznie 4.117,04 zł. Stawka kosztów zastępstwa procesowego w niniejszej sprawie wynosi 1.800,00 zł, co oznacza, że na rzecz pozwanych powinny być zasądzone koszty w kwocie 1.387,44 zł, zaś na rzecz powoda od pozwanych w kwocie 412,56 zł. Po wzajemnym potrąceniu Sąd zasądził w punkcie trzecim wyroku na rzecz pozwanych solidarnie od powoda kwotę 974,99 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd nadał również w punkcie czwartym wyroku rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.500,00 zł, działając na podst. art. 477² § 1 KPC.

Sąd w punkcie piątym wyroku na podst. art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów poniesionych tymczasowo w toku postępowania przez Skarb Państwa, kwotę 435,05 zł obliczaną jako 22,92% z kwoty 1.976,66 zł tytułem wynagrodzenia biegłego oraz kwotę 205,85 zł tytułem opłaty od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić, obliczanej jako 5% z ostatecznie zasądzonych na rzecz powoda kwot.

Pozostałe koszty Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa.

(...)